

Експертний висновок

до проєкту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо ресторанного господарства)» (реєстр. № 2136 від 12.09.2019) (далі – проєкт Закону)

1. Проєктом Закону пропонується внести зміни до Господарського кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення, Законів України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг», «Про побічні продукти тваринного походження, не призначені для споживання людиною» та «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», а саме слова «громадське харчування» замінити словами «ресторанне господарство».

Разом з тим, проєктом Закону не передбачено замінити слова «громадського харчування», які вживаються у назві глави 12 Кодексу України про адміністративні правопорушення та назві статті 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Слід зазначити, що визначення терміну «заклад громадського харчування» передбачено в пункті 27 частини першої статті 1 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», який було викладено в новій редакції Законом України від 22 липня 2014 року № 1602-VII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо харчових продуктів» у пояснювальній записці до якого передбачалося, що зазначену редакцію було розроблено з метою гармонізації законодавства України із законодавством ЄС у сфері безпечності та якості харчових продуктів, під яким розуміється *ресторан, бар, кафе, їдальня, закусочна, піцерія, кулінарія, кіоск чи інший заклад, що забезпечує харчуванням невизначену кількість фізичних осіб*.

Слід констатувати, що, виходячи з аналізу вказаного поняття, воно спрямоване на розкриття сутності функціонального призначення закладів, а саме харчування невизначеної кількості фізичних осіб.

Тобто, термін «ресторанне господарство», виходячи з його лексичного значення, є більш вузьким поняттям і не може бути застосований, наприклад, до піцерії та закусочної.

З огляду на викладене, пропонуємо термін «заклад громадського харчування» залишити, як в Законі України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів».

2. Підпунктом 3 пункту 3 розділу I проекту Закону пропонується збільшити розмір штрафу за порушення обмежень щодо продажу пива (крім безалкогольного), алкогольних, слабоалкогольних напоїв, вин столових та тютюнових виробів, встановлених статтею 15-3 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» (далі – Закон про спирт), з 6800 грн до 10 мінімальних заробітних плат – майже 42000 грн.

Водночас пропозиція визначити розмір фінансових (штрафних) санкцій у певній кількості мінімальних заробітних плат не відповідає іншим нормам Закону про спирт.

Тому, пропонуємо підпункт 3 пункту 3 розділу I проекту Закону привести у відповідність до діючих норм Закону про спирт в частині визначення штрафу у *гривневому еквіваленті*.

3. Пунктом 8 розділу I проекту Закону пропонується доповнити статтю 7 Закону України «Про страхування» таким видом обов'язкового страхування, як страхування цивільної відповідальності суб'єкта господарської діяльності у сфері ресторанного господарства за шкоду, яка може бути заподіяна життю чи здоров'ю третіх осіб унаслідок проведення такої діяльності.

Відповідно до вимог вищезазначеного Закону запровадження таких змін потребує затвердження Кабінетом Міністрів України порядку та правил проведення зазначеного виду страхування, форми типового договору, визначення особливих умов ліцензування обов'язкового страхування тощо.

Водночас відповідні положення проектом Закону не передбачені.

Враховуючи міжнародний досвід (у більшості країн ЄС використовується обмежена кількість видів обов'язкового страхування), вищезазначений вид страхування має запроваджуватися як добровільний вид страхування шляхом внесення відповідних змін до профільного законодавства.

З огляду на зазначене, пункт 8 розділу I проекту Закону пропонуємо виключити.

Враховуючи викладене, проект Закону не може бути підтриманий Кабінетом Міністрів України в такій редакції.